

СЛАВЯНИЗЪМЪ

ПОЛИТИЧЕСКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВЪСТНИКЪ.

Излиза три пъти въ седмицата
всѣки:
Вторникъ, Четвъртъкъ и Събота.

ЦѢНА:
За година 20 лева сребърни
" шест месеци 12 лева ср.
" три " 7 " "
Единъ брой 20 стотинки.

Сичко което се отнася до вѣстника
надписва се направо до
Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ

Неплатени писма не се приематъ.
Ржкописи назадъ се неврацатъ

За обявления се заплаща:
За всеки редъ при пръвъ пътъ 20 ст.
За " " " вторий " 10 ст.

„Ке дойдегъ дѣба, ке дойдегъ доба
И тая доба не е далеко
Да се исполнитъ народна молаба
Желание горѣщо, пакъ и полегко“.
Р. Жинзпфовъ.

Когато говоримъ за сждбата на от-
вѣднитѣ наши братия, когато си поми-
слимъ въ какви рѣдѣ е испаднала клѣта
Румелия, нѣкаква си скърбъ ни овладѣва
— скърбъ, която проистича отъ ония
братски чувства на любовъ и предан-
ностъ къмъ братията Тракийци, съ които
е препълнена душата на всѣко честно и
любяще българско сърдце; скърбъ за не-
щастното положение въ което пребивава
тѣзи хубава частъ отъ нашето общо оте-
чество. Днесъ тамъ владѣе произвола,
днесъ всичко тамъ се върши по кефа и
желанието на Кръстевичъ-папа и на не-
говитѣ мрачни послѣдователи — хора съ
низки желанія и подли цѣли. И каква
грозна орисница е орисала клѣта Бъл-
гария да не види свѣтълъ день, вѣчно
да има да се бори, да се подхвърля на
искушения отъ чужди и свои хора? Въ
неотколѣшно минало въ Сѣверна Бъл-
гария, нѣколко продадени съвѣсти и из-
верги гмадни за властъ и башибозукаци
докараха превратъ; днесъ сжщо така
отгатакъ Балкана, нѣколко млади чор-
баджи, нѣколко низки личности, съ
опаднали души, свѣтстваха и помогнаха
на Кръстевичъ-папа да направи прев-
ратъ и въ Румелия. Да, разстурянието
на Комитета, распуцанието на Област-
ното Събрание, нарушението неприкосно-
венността на жилището, не е нищо друго
освѣнъ превратъ.

Заобиколенъ съ подли и надуги па-
тури вродѣ С. Бобчева, Шв. С. Гешова,
Янкулова, Юрукова, Хаканова и друг.
Кръстевичъ самоуправствува, тълчи за-
конитѣ на страната, пепелището на бъл-
гарскитѣ развалини! Гдѣ сте вие бъл-
гарски патриоти: Левски, Ботевъ, Каб-
лешковъ, Воловъ и Бенковски? Излѣзте
отъ гробоветѣ и виждте какъ позорятъ
името ви нѣколко кокалановци, които не
бихъ се побояли да продадатъ баща и
майка, за да наситятъ своето чувство?
Мислили ли сте вие, че въ вашето сжпо
отечество ще да се разыгриватъ такива
позорни сцени отъ страна на нѣколко
продадени личности? Мислили ли сте
вие, че смъртта ви е бѣла пуждна само
за бжджитѣ блага на нѣколко „симпа-
тични“ млади и стари чорбаджи, на
които поглѣдитѣ сж обърнати денѣ и
нощѣ къмъ дребнитѣ удоволствия? Зна-
ете ли вие, че ако бихте са явили още
веднѣжъ на бѣлия свѣтъ, то тѣхна ми-
лостъ не би са двоумила ни най-малко
да ви нарѣче „нихилисти“ и „радикали“
и даже да ви покачи отъ ново на бѣ-
сиаката, ако бихте си надигнали гласа
да защитите правдата. Любене! Мислилъ
ли си ти, че твоята биография ще да са
пише отъ ржката на С. Бобчева? Не е
ли това лятно на твоята сваященна па-
мятъ? Търгуватъ тѣзи хора съ името и

памятъта ви! Боже мой, Боже мой! Тия
сжщитѣ лица, които употребяватъ все-
възможни усилия да ограничатъ всѣка
истенска свобода, тия проповѣдници на
„лъжката“ и „гечимека“, тия обскуранти
пишатъ цѣли статии, за да въхваляватъ
дѣлата на нашитѣ „патриоти“, а въ сж-
щото врѣме всѣкий брой отъ вѣстни-
цитѣ имъ дини съ ненависть и презрѣ-
ние къмъ всичко, което са стрѣми да се
движи въ друга сфера, да прояви сво-
ята независимостъ, да живѣе и да мисли
по човѣчески. И осмѣляватъ се подлѣ-
цитѣ да произнасятъ имената на тия
наши поборници за свободата! Каква
низостъ!

Ние хубаво знаемъ, господа, до колко
сте вие патриоти и какви сж желаніята
ви! Нашитѣ поборници, нашитѣ сжжни
братия не сж мислили и разсжждавали
като васъ. Тѣ сж мечтали за по-друга
свобода, за по-други животъ на народа
ни. А днесъ? Днесъ вие дигате до не-
беса шумъ и врява за да осигорите ва-
шето положение, да спечелите „автори-
тетъ“. Ехъ, низки характери! Намѣсто
да се въодушевявате отъ по-високи стрѣм-
ления, намѣсто да обичате безредѣлно
свободата и независимостъта на нашето
отечество, вие употребявате всичкия за-
пасъ на вашата ученостъ само и само за
придобиванието на личенъ рахатлъкъ,
на лично добрувание.

Ние сме напълно увѣрени, че ще да
дойде врѣме, когато тоя народъ ще да
ви покаже какъ се шпионествува и ин-
тригува на негова смѣтка. Ще дойде
врѣме, когато престѣпнитѣ ви уста ще
се побоятъ да произнесатъ името даже
на нашитѣ страдалци за свобода и не-
зависимостъ, когато тия наши борци ра-
туваха противъ чорбаджилѣка, тѣ отъ
дълбочината на душата си сж мразиле
вашитѣ цилиндри и очила. Мѣжду ва-
шитѣ желанія и тѣхнитѣ не може да има
нищо общо.

Въ послѣднитѣ избори за народни
представители, подъ натиска на насил-
ето и заплашванията, вие се настанихте
до единъ депутати, — нѣщо, което ние отъ
рано предвиждахме, защото знаемъ, бѣхме
свидѣтели какъ ставатъ избори подъ ад-
министративенъ натискъ. Но, да ви сж
честити мѣстата! Едно ще ви напомнимъ
само, когато рѣшавате, господа, сждбата
на народа, помнете, че vox populi, vox Die—
гласъ народенъ — гласъ Господень, пом-
нете че свободата на народа ни е иску-
пена съ голѣми жертви, че народния
сждъ е неумолимъ.

Минуватъ се години, а умразата
къмъ угнѣтителитѣ на народа, расте и
зрѣе и въ единъ день тя се разразява
надъ главитѣ имъ. Вървайте въ вели-
чието на здравия народенъ разумъ. Не
дѣйте си помислюва никога, че безнака-
занно ще преминете вѣка си. Лъжатъ
се тѣзи, които мислятъ, че народа не се
осѣща, че въ него могатъ безнаказанно

да си играятъ. Не! Народа търпи, мълчи,
но никога не прощава обидитѣ.

Ние отсамъ Балкана слѣдимъ съ най-
голѣмо внимание всичко, каквото се върши
въ Румелия: боли ни насъ; едно и сжщо
тѣло сме. Скърбимъ ние, когато виж-
даме какъ смѣло туряте вие на карта
сждбата на толкова наши братия. Не
можемъ ние да не мислимъ и да не
чувствуваме по български. Ако малко
поне обичате думитѣ: *народъ, народна сво-
бода и независимостъ*, за Бога, не си играйте
съ огъня, не казвайте: *слѣдъ насъ ако ще
потомъ да става*, защото люго ще са каете
относлъ. . . .

ХИЖИКО У

Въ дървитѣ четири писма бѣхъ ви съобщилъ, че
почти въ всичкитѣ засѣдания съзвонитѣ — Нови и
стари консерватори — претърпѣха поражения и посто-
янно намаляватъ. Само Стояловъ третия водачъ на Кон-
серваторската клѣка, не бѣ потърпѣлъ поражение, защо-
то не е ставалъ да говори въ Събранието. Обаче вче-
ра издѣе съ своето запигване къмъ г. Предѣдателя
на Министер. свѣтъ г. Каравелова, за злоупотребае-
нията, които се вършили бившатѣ Министри и претър-
пѣлъ такава поражение, което той не очакваше. Публика-
та която бѣше безбройна, такаше съ нетърпение часѣтъ,
въ който ще се отговара на Стояловъ запитване.
Вчерашното Уто засѣдание, се отвори подъ прѣдѣда-
телството на г. Стамбулова въ часа 1½ послѣ обѣдъ.
Г. Предѣдателя покани одного отъ Секретаритѣ г. Лу-
канова да чете списъка на депутатитѣ. Слѣдъ прочита-
нието на списъка се оказа че отъ 191 депутатъ при-
сжствуватъ 153, болшинство има слѣдов. засѣданието
се отвори. На дневния редъ бѣха слѣдующитѣ предло-
жения: 1) Предложението на Самоковския депутатъ Н.
Манова да се печататъ съкратенитѣ протоколи на На-
родното Събрание въ Държ. вѣстникъ; 2) предложени-
ето на Пв. Славейкова, да се печататъ по скоро сте-
нографическитѣ протоколи на Народното Събрание и то
въ Държав. Вѣстникъ; 3) Предложението на Мирски,
да се испроводи на всѣки абонатъ отъ Държав. вѣст-
никъ по единъ екземпляръ отъ протоколитѣ на извън-
редното събрание въ Търново; 4) Запитванието на Сто-
ялова и 5) предложението на Н. Живкова за уни-
тожението „Закона за печата“. Споредъ обикновенния
редъ на първо мѣсто бѣше предложението на г. Манова.

Г. Мановъ стана и разви на дълго и широко при-
чината, която го е подбудила, да направи това пред-
ложение. Отговори му са че то е работа на бюрото и то
ще се распореди както намѣри за добро печатанието на
протоколитѣ и г. Мановъ си оттегли предложението и
дебаги не ставаха по това предложение. Слѣдъ това
стана г. Пв. Славейковъ разви своето предложение и
обясни на Народното Събрание ползата отъ Печатани-
ето на стенограф. протоколи и какъ постживатъ въ дру-
гитѣ конституционни държави. г. Предѣдателя обяви
че бюрото ще се распореди, затова, ще повика още
стенографи, и ще глѣда волкото се може по-скоро да
се печататъ въпроснитѣ протоколи. Г. Предѣдателя попита
Пв. Славейкова задоволенъ ли е отъ отговора на бю-
рото? Последний отговори че е задоволенъ и съгласенъ
съ предложението на бюрото. Третето предложение бѣ-
ше на Кр. Мирски. Той стана и като расправи, цѣлата
на предложението си, помолу народното събрание да при-
еме, щото отъ протоколитѣ на извънредното Народно
събрание въ Търново, да се испроводятъ по единъ ек-
земпляръ до всичкитѣ общани, читалища, библиотеки
и абонати на държав. вѣстникъ. Шивачевъ стана и под-
държа предложението на Мирски. Ташикмановъ стана и
каза, че всичко на всичко имало 1500 екземплара отъ
протоколитѣ, и че тѣ сж недостаточни да се испрово-
дятъ на абонатитѣ отъ държ. вѣстникъ. Колкото има
за сега предложа, да се испроводятъ до общанитѣ, и
да се напечататъ още екземпляри отъ тия протоколи.
Предложението се даде на гласоподавание и се прие
отъ Народното Събрание. Слѣдъ това Пв. Касабилю ста-

на почва да говори и да натъква на бюрото, че то не вървело и не се придържало у правилника за Вжтр. редъ, и не представило да се чете първо въ Народното събрание, протокола на IV то заседание, и че се нарушавал чл. 4 отъ правилника и говори още на дълго по адвокатски г. Председателя му отговори, че за да може да стане това, трѣбва да се увеличи персонала на бюрото още съ четири секретари, защото нѣма физическа възможност да се изпълни желанието на Касабиано съ шестима секретари; затова бюрото предлага да се избере още четири секретари, тъй като самия правилникъ дава на Народното Събрание да рѣши и избере толкова секретари, колкото намѣри то за нужно. Г. Ташикмановъ стана и каза че шестима секретари били доволно, стига само другитѣ секретари да си изпълняватъ точно длъжността. Н. Живковъ стана и каза че той протестира противъ думитѣ на г. Ташикманова, защото той както и другитѣ секретари си вършатъ работата много добре и че този намѣръ си нѣма мѣстото. Председателя г. Стамбуловъ даде на вота предложение на бюрото и Народното Събрание прие, што да се избиратъ още четворица секретари. Кой ще прѣдлага лицата за секретари на бюрото, Народнитѣ представители или пакъ бюрото попита председателя. Рѣши се да ги представи бюрото. г. Председателя предложи за секретаръ да се избере Пв. Касабиано, Народното Събрание прие. г. Касабиано стана и поиска отъ Народното Събрание да го освободи отъ тая длъжностъ, тъй като за тази работа трѣбвало млади хора, че той билъ старъ и нѣмалъ слухъ. Но Народното събрание не намѣри за уважителни причинитѣ, които представя Касабиано и не му са прие оставката, И така за четворица секретари се избраха слѣдующитѣ лица: Пв. Касабиано, Пв. Славейковъ, Захария Градинаровъ и Д-ръ Вачевъ. Сега идеше вече предложението на Стоилова. Последниятъ стана и каза: че той желае да чуе отъ г. Министра председателя, отговоръ на запитването му и послѣ си задържа правото да говори. Г. Председатель Стамбуловъ припомна г. Стоилову, че по уставовен редъ, той като запитвалъ трѣба да повтори устно своето запитване. Д-ръ К. Стоиловъ прочете слѣдующето предложение: „Отъ нѣколко врѣме на самъ въ нѣкои Български вѣстници се пише постоянно и много, че сж се открили голѣми кражди на Държавни пари. Разни слухове се пржекатъ, както въ Столицата, тъй и вънъ изъ провинцията; говори се, че имало нѣколко милиони открити отъ хазната и общественото мѣстие е въ невѣстностъ. Тѣй като отъ една страна споредъ чл. 153 отъ Конституцията, Министеритѣ отговарятъ за всичко, което тѣ извършатъ по управлението на повѣрената тѣмъ частъ, а безъ Министерска заповѣдъ казначействата не могатъ да издадатъ нито една стотинка, тѣй като отъ друга страна, всѣка обикновенна кражба и всѣко злоупотрѣбление на правителствени пари се наказва по Углавния законъ отъ обикновенитѣ съдилища, то, на основание 107 чл. отъ Конституцията питамъ г. Председателя на Министерския Съвѣтъ:

1). Отъ като е зель управлението на страната въ рѣшитѣ си и слѣдователно располага съ държавнитѣ архиви, какви сж краждитѣ на държавни пари, които е открилъ: кой министръ е извършилъ тѣзи кражди, и съ чий подписъ сж биле извършени тѣ. Може ли правителството на Н. В. да съобщи на Народното Събрание документитѣ, които се отнасятъ къмъ тия кражди или да ги печати въ зелената книга.

2). Ако има частни лица, които са крали или злоупотрѣбили държавни пари, тогава съобщилъ ли е на Министра на Правосъдието улики и доказателствата, за да се распорѣди тои послѣдния въ качеството си на главенъ прокуроръ на Княжеството, на основание чл. 82 и слѣдующитѣ отъ Отом. законъ да предаде виновнитѣ на съдъ.

Ако не е направилъ това до сега, кои сж причинитѣ?

Председателя на Министер. Съвѣтъ г. Каравеловъ взе думата и каза: „Где Представители! мене ми се чудно вижда, какъ г. Д-ръ Стоиловъ се отива на право къмъ мене съ своето запитване, защото това запитване се отнася до работи извършени, отъ предшнитѣ Министри а най вече това, дѣто иска да се печатази документитѣ за злоупотрѣбени пари въ Сицилията книга, защото всѣки знаемъ че такива документи не се печататъ въ зелени книги. Колкото до запитването му, има да кажа това, че до сега сж са открили едни 17,000,000 лева и други 5,000,000 изразходвани неправилно и безъ разрѣшението на Народното Събрание. За това Народното Събрание е свободно и желателно е да избере една Анкетна Комиссия, която да прегледа тия вѣща. Азъ и правителството на Н. В. не може да отговаря за работи, които не се отнасятъ до него и по-вече нѣма да отговарямъ на запитването Стоилово. (Сильно ржкоплескание). Тогазъ Д-ръ К. Стоиловъ почна да говори адвокатски да се защищава и да казва, че той съ запитването си, неискалъ да се избира Анкетна Комиссия, а просто да му се отговорело; има ли кражди,

тъй като Председателя на Министерския съвѣтъ е изпълнителната властъ (смѣхъ по-между депутатитѣ) и вопреки ржкоплесканието на Народното Събрание азъ не съмъ удовлетворенъ и настоявамъ да ми се отговори сега. (Ржкоплескаха Стоилову всику 8 души.) Питамъ председателя има ли нѣкой да говори. Аг. Населевски Троянски депутатъ, каза, че сега нѣма нужда за избора на Анкетна Комиссия ще му дойде врѣмето. До като не се приеме вжтрѣши. правилникъ за Събрание, до като не се проверитъ допълнителнитѣ избори и до като не се отговори на тронното слово, не трѣбва да се избира Комиссия. г. Председателя пита задоволено ли е събрание отъ отговора на Г. Каравелова и се указа, че само единъ Стоиловъ е незадоволенъ. Следъ това Н. Живковъ си оттегли предложението за други вжтръ; г. Мирски стана и предложи на Народ. Събрание да приеме и рѣши, штоо всѣкиятъ законъ, които се издаватъ отъ правителството въ крайгъ на всѣка година да се печататъ въ особни сборници, и съ това да може всѣки единъ гражданинъ да купи тия закони и да ги знае; освенъ това да се печататъ само отъ правителството и да се продаватъ съ умерена цѣна. По тоя въпросъ говореха: П. Мановъ Д-ръ Радославовъ, Свящ. Радевъ, Л. Дужовъ и Балкански, предложението на Мирски се вотира и прие отъ Народното Събрание (слѣдъ това се даде отпущкъ на 10 минути). Послѣ отпущка, председателя на Народ. Събрание г. Стамбуловъ, пита Народното събрание, да се даде ли безсроченъ отпущкъ на Силистр. депутатъ Или Поповъ, по причина, че е зель боленъ или не? Народното Събрание прие да му се даде безсроченъ отпущкъ. Г. Стамбуловъ прибави че тѣй като дневния редъ е исчерпанъ, то пита Нар. Събрание желае ли утрѣ т. е въ четвъртакъ да има заседание. Рѣши се да има заседание. Послѣ попита има ли нѣкой отъ г. депутатитѣ да направи предложение.

Радомирски депутатъ П. Храновъ каза, че има запитване къмъ г. г. министра на вжтр. дѣла и народното просвѣщение. Председателя помоли г. Храновъ да прочете заглавието на запитването си и послѣдний прочете слѣдующето: 1) питамъ г. министра на вжтр. работи да ми отговори, истинна ли е че бившия министръ на просвѣщението д-ръ Молловъ е билъ назначенъ съ приказъ за чиновникъ при Софийската болница и получавалъ ли е затова пари отъ хазната и получавалъ още до сега или не. 2) Г. министръ на просвѣщението да ми отговори: истинна ли е, че бившия министръ на финансите Чухчевъ Серафимъ, е изкарвалъ пари като членъ въ учебнитѣ съвѣтъ или не.

Слѣдъ това бѣше запитването на Балкански къмъ г. министра на правосъдието: зашто въ Русенския окръгъ да има двѣ отделения, а въ Шуменския само едно и събрание се свари въ 3 1/2 часа послѣ обѣдъ.

На дневния редъ въ утрѣшното заседание каза председателя ще има 1) прочитанието на споразумението на митническия въпросъ между България и Печония Румелия; 2) ще се внесеть законопроектъ а) за митницитѣ; б) гербовия сборъ в) тютюня и г) за акцизътъ.

2). Законопроектъ за съдебнитѣ прѣстави и опредѣление границитѣ на тѣхната властъ.

3). Отвора на г. министра на вжтр. дѣла и на г. министра на просвѣщението по запитването на Пенка Хранова.

4). Проверка на допълнителнитѣ избори.

5). Запитването на г. Балкански.

София 24 Октомврий 1884.

II.

ВЪВЕЖЕН

Върху Екзархийската дѣятелностъ въ Македония.

III.

Отъ тогасъ почва и овази дѣятелностъ на Екзарха, която всѣки благоразуменъ българинъ не може да не осъди. Новата тази дѣятелностъ почна съ незаконното и зломысленото възмѣнение за Екзархийския Уставъ. При туй възмѣнение не се взе да се прѣдъ види, че тоя уставъ ще има да се прилага въ дѣйствието, главно, въ българскитѣ мѣста непосредственне подвластни на Турция. Споредъ преработения този уставъ „избираемия за българския Екзархъ можеше да бѣде само членъ на българската църква“, което стария уставъ изискваше, штоо той „да е роденъ поданикъ на отоманското царство“. Измѣнението на този и на овизи членъ за периода на екзарха (койго въ преработения уставъ е вземе менъ отъ 4 годишенъ въ *пожизненъ*), напълно характеризира намренията и цѣлитѣ, които сж се гониле съ новия Екзархийския уставъ.

Послѣ всичко туй, може ли да има мѣсто за въпроситѣ: защо Екзарха се постави спрямо Портата въ трудно положение; защо Македония не може още и днесъ да се одобие съ овизи народни владици; а защо се появи опозиция?

Съ ехидното измѣнение за Екзархийския уставъ, Цегово Блаженство Екзарха влиза въ кража на онѣ-

зи хора, които са готови да ритнатъ съ кракъ всѣкакви постановления, узаконения и членове на устава, почитаючи на народната воля, само и само, да усигорятъ своето толкова завидно положение. И наистина, въ тоя подвигъ на Екзарха, народната воля остана на втори планъ; тя съвършено даже се пренебрегна, и то въ случай, гдѣго главната роль играеха чистнитѣ изгоди...

Сега, нека дойдемъ до овизи дѣла и распорѣдания, които последваха по нататашната дѣятелностъ на Екзарха, които минаватъ не само за негови, а като прѣисходящи отъ цѣлото учреждение — Екзархията.

Презъ 1880 година, съ испращаението учители въ нѣкои Македонски общини и съ раздаванието помощи на други, за поддръжане училищата имъ, Екзархията представляваше се, като да почна да дѣйствува по благоразумно отъ по напредъ и по-съобразно съ тогавашнитѣ обстоятелства. скоро, обаче, се разбра, че распорѣдението на тѣзи помощи бѣ неудачно. По туй распорѣдението на тѣзи помощи да предпологамъ, бѣ предвѣние, ако ми е позволено да предпологамъ, бѣ могълъ да разгадае распорѣдителътъ имъ, или поне онзи, койго най много е влияялъ на подобно едно распорѣделение. Но туй за менъ, както и за сѣмитѣ читатели, е съвършено излишно. Важното въ този случай е, че това распорѣделение, въ единъ периодъ отъ една година, разстрои много училища въ Македония, въесто да ги организира. На туй распорѣделение се дължи главно и появяването на опозиция и всаждането идеята у тамошното население, че за да бѣде чловѣкъ ученъ и учителъ, трѣбва, преди всичко, да е „развратенъ“. (Азъ говоря за тия градове където се озлощастаха да се одобитъ съ учители отъ името на Екзархията, отъ нея избрани и препорѣчана). Освенъ това, туй распорѣделение бѣ крайно пристрастно. Пристрастно бѣ за туй, защото распорѣдителътъ на помощитѣ е глѣдалъ съвършено непрактичната страна на въпроса; на самия актъ на това распорѣделение, той е глѣдалъ като на свое неограничено право. Тѣй, при неговото извършване не се е вземало предъ видъ обстоятелството, че да се даватъ помощи тамъ, където не се усѣща такава нужда, по-скоро би могло да се поврѣди на самото дѣло, отъ колкото да му се помогне. Азъ зная положително, на и всѣки, койго желае, може да узнае, че помощитѣ, които се испращаха (презъ тая година) на Прилѣпската община, за оддръжане тамошнитѣ народни училища, по количеството си доволно превъзшаваха помощитѣ, които се испращаха въ Битоля, Охрида и други градове въ Македония. Помощитѣ трѣбва да знае, че Прилѣп е градъ, койго е поддръжалъ и преди помощитѣ на Екзархията три власно училище. При туй, Прилѣп е свободенъ отъ натискътъ и влиянието на чуждитѣ елементи, и общата масса, сравнително съ другитѣ градове въ Македония, е забележително по развитието и по събудената; слѣдователно, той има и много по-малка нужда отъ помощи, нежели градове, като Битоля, Охридъ и други. А за това именно градъ Екзархията израсходва тогава повече отъ 500 лири годишно, като пренебрегна нуждата отъ помощи за другитѣ гърчещи се градове, вродъ Битоля, Костуръ, Воденъ, Кичево, Рѣсенъ и други, — гдѣто помогна твърдѣ незначително, а нѣмаде и никакъ. Азъ предпологамъ и мисля, че задачата, която гони Екзархията съ тия помощи, не е да отвара ненуждни училища и испраща лишни учители (като въ Прилѣп), съ които да може да затвара очитѣ на българитѣ въ двѣте България и да се хвали и препорѣчва предъ свѣтъ, че знае и отбира отъ тия работи; а да събуди и въздигне овези български градове и села, които са казармитѣ подъ силентъ натискъ и влияние на чуждитѣ елементи, за да не станатъ тѣмъ жертва. Това именно, распорѣдителътъ не е взелъ предъ видъ, или пакъ не е желялъ да вземе. А пакъ съ това и се повреди въ много мѣста. Тѣй и въ Прилѣп, слѣдъ като Екзархията даде на мѣстната община да разбере, че за училищата ѝ има кой да се грижи, чакъ отъ дасечия Цариградъ, и отъ когато публично се исплъдиха испратението отъ Екзархията развратни учители, отъ тогава и овамъ, Прилѣпскитѣ училища сж били изложени на всѣкоможни нравствени и финансови кризи — дѣто което може да се именува не организация на училищата, а повече нѣщо отъ дезорганизация. Независимо отъ това, недоброто избирание на учителитѣ отъ Екзархията, много пообрѣка и на по-нататашната училищна дѣятелностъ въ Македония. Азъ мисля, на и всѣки, вѣрвамъ, че се съгласи съ менъ, че за учителитѣ, които се испращатъ въ Македония, не е достатъчно само да знаатъ да говорятъ по Английскитѣ и Французскитѣ язькъ и да учатъ дѣцата, че слѣдното излезе отъ востокъ и зажда на западъ, — нѣ и да иматъ по-важната задача: да служатъ за учители и на дѣцата и на бѣшитѣ имъ, а по нѣкадѣ, да бждатъ и единъ видъ съвѣтници на общинитѣ, въ които живѣятъ.

Отъ до тукъ изложенното се види, какво нѣма мѣсто за увѣрението на Екзархията че нейнитѣ старания и грижи сж биле: поддръженето на Българскитѣ училища въ овия градове на Македония, където населението е въ състояние да поддръжа училищата ся съ

собственнитѣ си материални сръдства и вѣдето влиянието на гърцини и други елементи е усилено.

Всичко това вкушъ взето поради дневната опозиция въ Македония, а наедно съ нея, създаде и инагътъ и двотвизма въ Екзархията. Съвѣщаніи и критикитѣ, които се явявахъ тукъ тамъ, за какъ трѣбва да дѣйствува самата екзархия и кои сѣ главнитѣ и съществени нейни функции, за изпълнението на които, тя трѣбваше да се стреми, удариха кракъ на честолюбивото насичивитѣ служители въ святата Екзархия. Да се оскъждатъ распореджанята, дѣйствіята и намѣренията на Екзархията, като несотвѣтствующи съ нуждитѣ, които се усѣщатъ тамъ означавало, споредъ тѣзи почитаеми гда да се туря на *ауто дафе* усърдието, ревността и всичкитѣ и други благопожелания и стремления за доброто преуспѣвание на българитѣ въ Македония!

Въ идущата си статия азъ ще се помъжа да характеризирамъ направлението на Екзархията и опозицията и да определямъ разницата, която ги отдѣляше и отдѣля още.

(Слѣва)

I II.

(Прилѣчанецъ)

Пловдивъ 24 октомврий 1884.

Съобщихъ ви че въ нашия вляеть, преврата вече става дѣло свършено. Съ това наедно ся свърши, по гребя са идѣлата за съединението, за което по напредъ са намѣриха и такива безсрамници, гъзободжии, които си проливаха кръвта въ театритѣ, безъ да ги заболи ни прѣстъ, а днесъ, отъ самитѣ тия разигравачи на тая народо-прѣдателска игра, нито дума са спомънува. Тия уювджии и митингаджии даже боитъ са да изговорятъ и сега тая свята за цѣль български народъ дума, за това велико всенародно дѣло „обединението на българскитѣ народъ“, защото въ тия хора, ортанехлявани, каквито сѣ: тарторбашията Гаврилъ паша, неговитѣ гевнералъ съединисти (!?!): Гервасия, Шванчето Гешовъ, Хакановъ, Якуловъ, Юруковъ, съ кръволивцетъ въ хотелитѣ Величковъ; шпиковитѣ: Д. К. Поповъ и Няботковъ, и сждивитѣ рушветаджии по стотини лари отъ сждящитѣ са страни: народния прѣдатель и всемирень подлецъ Бобчевъ, бившия таксидаринъ и слуга Герджиковъ въ ортанехлякъ съ швабския еврейинъ Хитилъ, и плячкаджията лажинъ Миджаровъ, въ тия хора идея за съединението на Българскитѣ народъ нито е и мало нито ще има, въ тѣхнитѣ глави са е затвърдилъ най коравитѣ мазолъ, като по вратоветѣ на биволитѣ, и прѣдателството е всичко, което може да са намѣри въ тѣхнитѣ глави, да осѣца тѣхното сърдце, и да желае тѣхната душа.

Тия човѣци, съзаклѣтници противъ народната ни свобода и права, които заематъ днесъ мѣстата на издвцитѣ чорбаджии и прѣдатели при бившето правителство, като въ 1867 и 1866 години, тия хора родени душмани противъ всяко човѣшко добро, въ послѣднѣо време, заедно съ известнитѣ консулъ въ Пюлбагче, има ли сж съвѣщание съ Гаврилъ паша въ конакътъ, и рѣшили за напредъ да са стори ясакъ просто изговарянието на думата „съединение“, защото любимитѣ имъ господарь, баща и покровителъ Султана щялъ да са расърди, да хвърли подозрѣние въ голѣмитѣ обѣщания на нашъ Гаврило пашо, и въ поведението на неговитѣ членове на турскитѣ комитетъ, а населението може да са вълнува, да разбере тѣхното коварство, горчивата измама и люта подигравка съ тоя народъ, който отъ дѣнь на дѣнь са съспива, и на гърба на когото, до като не сж имали нищо, днесъ са станали цѣли чокои, мушиери, и сайбии ва по иѣколко сюрнии добитъци, вѣколко конаци, а Гаврилъ паша е вече заръчалъ златия, сребърни и скъпоценни гердани на гъркината си жена и дѣщеря. Тия хора отетжници и зложелатели на тоя простъ народъ, прѣдъ когото са прѣпоръчваха и препоръчватъ за народни (!), слѣдъ като прѣдателски сполучиха да вкарать въ хищнически свой човаль народа, въ мѣсата на когото забиха още вѣднѣжъ звѣрскитѣ си ногтае, почватъ да смучать неговата кръвь, да съблачать неговата кѣжа, безъ да му даждъ време да са избави и спасе отъ тѣхното раскъжане. Тая плячка богато като воденерски човаль тѣ търсеха, тая мушия тѣ мисляха и желаяха, това и грабнаха въ рѣцѣ, и вѣма да пуснатъ така лѣсно, до като не исчерпятъ, невемучать всичко, като вълци, които сж ся облѣвали въ овчи кожи.

Въ началото на мѣсець Априль тази година, не е отдавна да са непомни, тия хора гевнералъ съединитѣ, (!!!) а заедно съ тѣхъ и тия, които стоиха подъ тѣхното знаме само заради мечети и айлажи, явно и публично викаха колкото можахъ, че не са за никой гевнералъ губернаторъ, а искать (отъ кого?) съединението (съ кого? съ Ц-градъ?) което щяло да стане (какъ ли? съ какво ли?) като утѣрваха и на лѣво и на дѣсно, че времето му е вече изстанало, та тогава и никой другъ нѣтъ неможало да стане съединение-

то на Источна Румелия съ българското княжество. Тая прѣдателска игра тѣ играха открито, въ градската градина на Пловдивъ, въ училищата, църквитѣ и пр. и пр. по другитѣ градове и села въ областта, и влачахъ подиря си тѣливи тѣливи и развратни хора, хора меснетчии, дошкюни, вся сволочъ чиновници лакеи, словослагателитѣ въ крадената печатница на народния Мачовъ, на Данова, на вѣстникъ „Съединение“, на Областната печатница, хора безъ съвѣсть, които за ман супъ и айлажъ, като аджугантиня на Гешовчето и утровний Дръ Хакановъ, пладнешкия разбойникъ—Шатжрътъ, готови въ сръдъ бялъ дѣнь да промущатъ и дѣтето въ утробата на майката, а не и да прѣдаждъ и продаждъ цѣль народъ. Такава пасмина, и отъ пасмината на Гервасия бѣхъ хората, които са повѣдожъ подиръ всенароднитѣ прѣдатели и душмани на общо добро, на човѣчеството, и на човѣшкитѣ права и свобода. И тѣ са неспрѣха прѣдъ нищо. Дѣнь и ноце са събиралъ. като злодѣи, и крояхъ разни примки за да вилѣтятъ народа. Планове измисляхъ сатанински. Лажии и коварства Юдини. Летяха като еничерски бѣсни ордини по градове и села. Върдувахъ до безъ край. Развратника Гервасия припикаше като бѣсна свиня: Юруковъ и Величковъ, кръвьта си проливаха за съединението, Хакановъ и Якуловъ тровихъ всяка свободна жила; всемирния Бобчевъ и продажния Миджаровъ обикаляхъ известнитѣ консулъ и правиха шпиковлъкъ; Димитръ Поповъ и Няботковъ бѣхъ лавки и доносцици, рапортичъ. . . ., Вазовъ и Лизовъ викаха урра. Гаврилъ паша въ тайни говори съ Султана, и Гешовчето подучавъ отъ Груева, Герджикова и Александридесъ, ходише да подписва мемоари (мазбати), да събира пари, и отиде да донесе на Румелийци — „Съединението“ !!! . . .

Радвайте се брата Румелийци, че отъ тогава до сега изминаха 7 мѣсеца, тия хора донесоха Съединението! Радвайте се да са радваме Румелийци, отъ тогава и компанията на желаницитѣ взима по скъпо, и нашитѣ храни и търговия сѣжъ, вѣмать цѣни. Радвайте се да са радваме, отъ тогава до сега борча на Румелия порастна съ още около 80 милиона гроша, тварь, не на тѣхнитѣ, а на нашатѣ вратове. Радвайте се да са радваме, отъ тогава са почна говението мѣжду Тракийци и Сѣвѣрни българи; отъ тогава захвана да са прави разлика въ поданство на едни и сѣщи българи Лакуйте и веселете са, отъ тогава са прѣкъсна поддржаншето на Тракийски ученици и въ Европа и отвѣждъ Балкана съ княжески пари. Радвайте се, отъ тогава са прѣсѣчи кредита на Румелия и отъ Българското Княжество. Радвайте се и паки рѣкохъ радвайте се отъ тогава сгана, и тия патриоти хора направихъ нашето съединение; тѣзи сжщитѣ хора и всички сждвеш прѣдставители Румелийски; тѣ заедаватъ въ Областното Събрание; тѣ заповѣдватъ, колятъ и бѣсятъ, плячкосватъ, грабятъ; тѣ ще ни спасяватъ, ще ни подкрѣпятъ търговия, поминакъ и всичко, тѣ ще бѣждъ членове и въ Постейнитѣ Комитетъ, съ по 21 лира на мѣсець, но да не речете че тѣ са на служба, на маашъ; тѣ ще ни правятъ закони и бѣсилници, тѣ най сѣтне ще донесжъ Съединението . . .

Ей братия! времето заминава, злочестината са закорѣнява. Тѣзи хора, са подигражъ съ най сватото ни нѣщо, тѣ трѣба за това да платять. Грѣхъ и непростимъ ще ни остане а че и на дѣцата ни, ако ние сега, до като тия хора които ни повдигнаха на митинги за Съединението не станемъ всички община по община като по единъ човѣкъ, ако не отидемъ въ Пловдивъ въ Събранияето, отъ което да искаме да провъзгласимъ Съединението, да викнемъ всички съ гласъ: — Българскитѣ Князь е *нашъ* Князь, — а, ако тия хора цо са въ туй Събрание не ни послушатъ, да имъ обѣрнемъ сопата, да кажемъ, че ние никому другиму нѣма и не щемъ вече да плащаме нито Султану, само едному, само Ш. В. Българскитѣ Князь Александру, Князь надъ всичкитѣ Българи, за тѣхната свобода и права, слава и вѣличие.

X. II. II.

Кула 21-й Октомврий 1884 год.

Гне Редакторе!

На 19 й того градецътъ ни са посѣти отъ началника на отдѣлението при министерството на Общатѣ Згради, Землѣдѣлието и Търговията г-на М. Георгева. Гнь Георгева е испратенъ както са научихи отъ Министерството, за да определя границитѣ на заразенитѣ отъ филосерата лозя въ Видинската околия, както и за обозначение на предпазителната зона. Гно му придруженъ отъ Видинскитѣ финансовъ нагледникъ и пикера при Видин. Окр. Инженеръ е обходилъ, освѣтъ „Бабино Върдо“ нѣ и всичкитѣ бърда находящи си по край границата съ Сърбия. Въ 2 — 3 часовото си тукъ стое ние, той обясни доста напросгранно на събранитѣ при него Кулчене и другитѣ личности, какъ си предпазватъ лозята отъ филосерата и какъ можать да са познаятъ като са заразени и какви именно мѣрки трѣбва да са

взимать щомъ ся появи филосерата отъ което всички останаха благодарни.

Единъ Кулченецъ

(копие)

Господину Мутафову Прѣдсѣдатель на избирателното бюро на Бѣленската Околия.

Приятелю!

Вчера ни телеграфирахъ, въ койго телеграммъ ви обѣвихъ какво е свършено въ трите засѣдания на народното събрание, сега ще ви разправа каква е работата съ прочутото съглашение мѣжду либерали и консерватори; азъ ще почна отъ начало:

Дорде бѣхме още въ Руссе около 2—3 число тоя мѣсець, Гнь Кърджиевъ и Даневъ ми казаха че прѣзъ Руссе бѣлъ миналъ консерваторскитѣ водителъ Стоиловъ, и че разговаряли за премирие мѣжду консерватори и либерали, и че Г. Цанковъ бѣлъ се съгласилъ на това и щѣлъ даже да публикува. Азъ веднага заявихъ че съ куче въ човаль не се влиза, че съ крадцитѣ и издателитѣ на народа нѣма смисълъ съединение; за туй предложихъ да се телеграфира на г. Цанкова, че дорде не отидатъ депутатитѣ, да не предприема никакво *съглашение*. Туй се депешира подписано отъ менъ, Кърджиевъ и Данева.

Щатемъ за София ния се това говорихме, че съ консерваторитѣ съединението би окалело г. Цанкова и бѣхме рѣшили да отидемъ наедно при дѣда Цанкова и да разбереме. Кърджиевъ съ Данева, даваха и наддаваха на каруцарина си да стигне рано въ София, като ни обѣщаха че безъ насъ нѣма да отидатъ. Вѣчерята, на 12 того, ний стигнахме въ столицата, и сутрината се омитихме най първо у дѣдови Цанкови. Кърджиевъ и Даневъ бѣха ходили, противъ обѣщанието си, още прѣзъ вечерята. Какво се приказвали, какво се земали и давали незнамъ, ала Кърджиевъ намѣсто да обяви както бѣхме си говорили, че съ консерваторитѣ премирие ако се чуе, ще са отдѣлжтъ половината отъ 66 депутати привързани съ Цанкова, той казваше че много полезно ще бѣде и пр. Дѣдо Цанковъ ни прочете едно писъмце, на което да се подпишемъ за съглашение на три-гѣхъ партии а друго дѣло и широко съглашение подписано отъ Цанкова и Стоилова прочете, въ което либералитѣ се наричатъ. Нихилисти, Анархисти и пр. и че Цанковъ и Стоиловъ наедно съ които подпашатъ, ще се стараятъ да се прокара мѣжду друго измѣнение на конституцията и 21 глава. Сега вий виждате, че не ний, а Цанковъ остава назн, той остава наш то вѣрую и освѣтъ като приема убийственната консерваторска программа за известнитѣ три точки по измѣнение на конституцията, той отива още по далеко, той иска да се върнемъ 7 години назадъ, да приемимъ 21 глава отъ проекта за конституцията или по добръ той иска за своя внатъ не да държи 7 години конституцията бѣзъ дѣйствие, а иска да я оначтожи, да натѣчи въ дѣнь земе народнитѣ тѣ правдини.

Най сега разумѣхме добре, че той за да се освободи отъ Вратца, подписа чъ ще са оначтожи конституцията т. е. за да освободи себъ си продавъ народнитѣ правдини. Не сж чудете че е тѣй, съ такива откровенни души исповѣдвамъ истинната, азъ койго публично, въ печата бравихъ Цанкова и показвахъ слабоститѣ на Каравелова, азъ си съмъ се същия, азъ пакъ ще браня истинскитѣ патриоти и ще изболчивамъ падлецитѣ, ний не сме ни Цанковисти ни Каравелисти, ний сме либерали за неизмѣненото за сега, на Конституцията, за каквито са ни избрали нашитѣ избаратели, ний ще са държимъ истинната и правдата, безъ да ни е грижа че ще ни кажатъ че сме са биле излжгали у лицето на Цанкова.

Плѣжгана бѣше почти цѣлата камара въ Търново та еднодушно 145 депутати моли Цанкова да приеме портфель за министръ президентъ, да, той слѣдъ като отказа да приеме това рѣшение на 145 души депутати, 99 се отдѣлиха отъ него като го нарѣкоха *инатчиля*, а 66 останаха до сега, т. е. още 3 мѣсеца да поддръжатъ неговата чест и идеята за съединение на двѣтѣхъ фракции отъ либералната партия, и силно вѣрвахме че сега ще егана това съединение и Цанковъ ще влезе въ министерството, но какво да видимъ? Той Цанковъ предпочелъ да се съедини съ консерваторитѣ, съ Стоилова, Шивачева, съ Анева и съ прочия издвници народни кърдѣши. Той ни остави, остави Евангелието и прие Талмута! Евангелието наше остави което 7 години проповѣдвахме за което не само Цанковъ страда а и хилѣди по скъпи отъ него Български синове, мѣжду които, Бай Мутафовъ ете и вий първий сградѣлъ, това наше Евангелие Цанковъ отхвърли и прие консерваторскитѣ талмуть, но не вече съ херски думи, а черно на бѣло поднаса, предложи и намъ да подпашемъ а ний отхвърлихме това и си останахме вѣрни на началата и посланието, за което сме доше като народни депутати и ще работимъ спорѣдъ дадената си кѣтва прѣдъ Бога, да

пазимъ вѣрно конституцията и народнитѣ правдини, по съвѣсть.

София 21 Октомврий 1884 год.

Преданный вамъ: *Н. Живковъ.*

Р А З Н И

Новопокръстенитѣ консерватори во главѣ Цанкова и Балабанова като видѣха, че сж изгубили всичко и че всички безчестни срѣдства, които употребиха да измаматъ народнитѣ представители не имъ помогнаха, за да примаматъ представителитѣ тѣ напослѣдъкъ, сж се домогнали подѣ други видѣ машелничество; безѣ да излизатъ на лице, примамватъ нѣкои отъ народнитѣ представители да съставятъ една друга четвърта партия, подѣ названиее „Търговско Земледелческа“ която да има за цѣль да иска въ Народното Събрание отъ правителството, да възвърне всичкия старъ рѣдъ по събирането на даждията, да се възвърне пакъ опуратъ и да не се плаща въ пари, а въ натура. Слѣдов. ако могатъ да сполучатъ, въ събранието, то ще може съ това да се вдигне връва отъ населението противъ правителството и министерството безѣ друго ще падне и това срѣдство, колкото оеждително толкова и позорно, неможа да помогне нищо на новопокръстенитѣ консерватори, защото напротивъ още повече уякчи народната партия; обаче смѣшното е това, че въ тая примка сж вмъкнали: Лазаръ Дуковъ, комуто сж поласкали, Еремия Гешевъ, свѣщенникъ Радевъ и още нѣколко души. За водители на тази партия се броятъ: Лазаръ Дуковъ и нѣкой си Георги Тодоровъ, дрътъ консерваторъ и спахия въ Трѣвненска околия, Еремия Гешовъ и Радевъ. Имали са вече три събрания въ клубътъ на опълченското Соф. дружество. Първата вѣчеръ е имало 20 души, втората — 16 и въ третата 10 души. И така това послѣдното имъ срѣдство одари у каменъ. Никой не се надѣваше, че Лазаръ Дуковъ ще направи подобно нѣщо, и съ това изгуби всичкото уважение, което му отдаваха народнитѣ представители и народната партия.

Съобщаватъ ни изъ София:

Вчера на 25 того имаше извъредно заседание, въ което опозицията претърпѣ поражение по провѣрката на изборитѣ. За представители на Изворската околия, Кюстендилско окръжие, се прогласиха отъ Народното Събрание по висшегласие Тодоръ Иванчовъ и Дойчинъ Стоилковъ, които сж правилно избрани, а касираха А. Самоковлиски и Г. Кознички, и рѣши Народното Събрание да се даде Изворското бюро подѣ сѣдъ за машелничество, защото когато се чели бюлетинитѣ вмѣсто да казватъ името Тод. Иванчевъ чели А. Самоковлиски, вмѣсто Дойчинъ Стоилковъ, Г. Казнички. Всичко това отдаватъ на намѣсата на Цанковото правителство. Шивачевъ, който обича да говори почти всеѣки пжтъ, е станалъ за смѣхъ; защото има въ събранието новъ Минчо Цачовъ, който да размива представителитѣ и публиката съ своитѣ глупости и тозъ пжтъ искаше да прави скандалъ, но дадоха му да разбере. Думитѣ: лжженъ, долу Шивачевъ, се чуваха отъ редовитѣ на г. г. народнитѣ представители.

Аккаджларския депутатъ Маринъ Тихчевъ, тия дни е билъ телеграмма въ Силистра, че министерството щѣло да

падне, партията имъ порастнала и скоро щѣли да станатъ важни промѣнения. Тѣзи лжка на вѣрно е направила смѣхъ между Силистренци.

Високата гостенка, Сестрата на Н. В. княза, заминала изъ София за отечеството си по сухо прѣзъ Сърбия.

„Срѣдецъ“ още пита: гдѣ се нахожда, гдѣ отива, гдѣ се води България?! Тѣзи хора още нескатъ да кандисатъ на грѣха си! Ако се непѣди Каравеловъ и постави Цанковъ за премиеръ министръ, навѣрно тѣзи въпроси нѣма се задаватъ. Впрочемъ и то може да бѣде, нѣ слѣдъ три години.

Нѣкои уволнения и премѣстения на чиновницитѣ, почнахъ да произвеждатъ неприятни впечатления! Г. г. Министритѣ трѣбова да внимаватъ и да се недоувѣрватъ на доносцици, които и словомъ и дѣломъ дѣйствуватъ противъ тѣхъ.

Областното Събрание на Крътевичъ паша въ Пловдивъ се отворило. Сега трѣбова да очакваме „сѣдинението“ турено въ дѣйствиє или избирането на новъ главенъ управителъ, подобно на „Манчова гласъ“, който очаква избирането на председателъ за нашата камара.

На 26 того единъ отъ солдатитѣ, които бѣхъ дошли въ градъ ни да приемнхъ коньетѣ принесени изъ Россия, се обѣнилъ самъ съ единъ каишъ и то въ ключалката на вратитѣ отъ стаята, въ която билъ на квартира.

Настоящата година въ Киевъ имало 25 д. ученици род. българе.

Оцѣнителя на Руссенската Митница г. Р. Райковичъ се уволнява отъ службата си защото оцѣнявалъ, на търговцитѣ стокитѣ неправилно! — Г. Райковичъ служи петъ години като Оцѣнителъ на митницитѣ честно и точно, до днесъ какъ е цѣнилъ правилно, а сега неправилно! Принесалъ е на хазната въ двѣ години само отъ глоба около 8,000 лева, билъ е оцѣнителъ по-разни митници и до днѣ нито единъ търговецъ не са е оплакалъ отъ него, нито е получавалъ отъ началството си нѣкоя забелѣжка. Днесъ кой констатира неправилното му оцѣнение на стокитѣ, кой и какъ се докажа небрежението му, че са уволнява посрѣдъ зима?! Г. Райковичъ бѣше единъ отъ най-достойнитѣ оцѣнители, това го признаватъ и самитѣ търговци и ако той бѣше консерваторъ или Цанковитѣ, не щѣше да се отчисли така бързо и безѣ разследвание! — Така са почитатъ напнтѣ хора! Това е началото, видѣщемъ му края и тогасъ ще поговоримъ: кой и какви са дѣрикатъ на служба, а кои са отчисляватъ.

Въ послѣдния „Държ. Вѣстникъ“ бр. 99 срѣщаме слѣдующето писмо:

Г-ну Министру предсѣдателю Каравелову.

Гле Министре!

„Съ особенно живо съжаление виждамъ да наближава крайъ на Моето толкова щастливо пребивание въ България. Като оставямъ тая страна, която Ми е станала мила, немога да се противя на сърдечното си желание да изрази чрезъ настоящето си писмо най горѣщитѣ си благодарности за добрийгъ и уредестенъ приемъ, когото ми направихъ на всекъдъ въ страната. Азъ съмъ дълбоко възхитена и трогната отъ всич

китѣ знакове на симпатия и интересъ, които ми се показаха отъ страна на гр. София, и които ми доказаха привязанността, която тукъ съществува къмъ възлюбения ми братъ.

Впечатленията, които изнасямъ изъ България сж колкото незадичими, толкова и превъходни; заради това, отъ днѣното на душ та си призовавамъ всеялний да благослови и пазѣ България и господаря и.

Благоволете да приемите, господине министре, изражението на най отличнитѣ ми чувства.

София, 20 октомврий 1884 год.

М А Р Ш Я

Графини Ерблахъ Шенбергъ Принцъ си Бателбергска.

Въ сжщия брой на „Д. Вѣстникъ“ намираме и слѣдующето съобщение отъ Н. Събрание:

„Бю,ото на Н. Събрание извѣстява на почитаемата публика, че издаваемитѣ отъ неизвѣсно лице „Извѣстия изъ IV Обикновено Народно Събрание по стенографически бѣлѣжки“ (особенна притурка на в. „Срѣдецъ“) нѣматъ никакъвъ официаленъ характеръ, и че тѣ сж съвѣтъ частно дѣло. При това, бюрото счита за своя длъжностъ да обяви за всеобщо знание, че тѣзи извѣстия предаватъ работитѣ на Н. Събрание въ съвършено невѣренъ и изопаченъ смисълъ.

Тѣй като въ интереса на почитаемата публика е да слѣди за точния и истинския вървешъ на дѣлата на Нар. Събрание, и за избѣгване на всяко претълкование на дѣйствиата и рѣшенията, които то има да прави по разни въпроси, бюрото е взело нуждитѣ мѣрки за своеврѣменното напечатвание на официалнитѣ стенографически протоколи, въ които най вѣрно и най точно ще бѣде изложено всячко, което се върши въ Нар. Събрание“.

София, 20 октомврий 1884 г.

За бюрото на Народното Събрание:

Секретаръ *А. Таширмановъ.*

ТЕЛЕГРАММА.

София 28 Октом. 1884 г.

Редакция „Славянинъ“

Вчера събранието касира Данева по нѣмание право на избираемостъ като бившия стипендиантъ и задълженъ да служи на правителството. Опозицията значително намалена.

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЪ.

Учителски Педагогич. съвѣтъ при Тулчанското българ. реално училище, бърза да изрази публично своята крайна благодарностъ, къмъ Българ. читалище „Съгласие“ въ града, за подаренитѣ му на бѣдни ученици разни книги въ стойностъ 55 лева и 65 ст.

г. Тулча 27 ий Октомврий 1884 год.

За съвѣта.

Прѣсѣдателъ: *Хр. Е. Високовъ*

За дѣловодителъ: *Яс. К. Найденовъ.*

Н. Л. КАРАВЕЛОВА & С И Е

РУССЕ

Препоръчва както другитѣ свои канцеларски потребности, (само изрядни качества) тѣй и хектографъ материалъ и мастило за хектографъ, литографически преси, и всички потребности за тѣхъ. Голямъ изборъ отъ мастиляци, портфели, тѣфери и др.

За любителитѣ на музиката

разни ноти за фортепиано, тѣй сжщо чисти нотни книги отъ 12—24 линии.

Частни поръчки извършватъ се само въ брѣй.

На канцелария даваме на мѣсячно отплащание.

Д-ръ Д. К. Вачовъ

Руссенски адвокатъ

Честъ има да обяви на своитѣ клиенти и на почитаемата публика, че въ отъгъствието му отъ гр. Руссе до гдѣто трае сесията на народното събрание, т. е. до края на мѣс. Декемврий н. г. най вѣсно, адвокатското му писалище ще са управлява отъ бившия членъ на Руссенския Апеллативенъ сѣдъ *Г. Димитрия Казаписки*, сега Руссенски адвокатъ.

Редакторъ издатель: *Т. Х. Станчевъ*